

Vakantiegeld blijkt leergeld

Ze zouden op vakantie gaan naar het geboorteland van mama met haar broers en hun gezinnen. Als beloning voor een jaar van goed financieel gedrag, na drie jaar in de schuldsanering gezeten te hebben, waren er fondsen gevonden die de reis zouden betalen. Alles was zo goedkoop mogelijk gehouden. Broers van mama hadden kaarten voor een bus geregeld, te betalen een dag voor het instappen. In het vakantieland zou alles voor een prikkie te kopen zijn, niets vergeleken met die hoge prijzen voor eten hier. Ze zouden bij een tante kunnen slapen. Voor € 125,- de man zouden ze vier weken vakantie kunnen houden. Mama was zo blij. Ze miste haar zus zo. Bellen is te duur en mama en haar zus kunnen niet schrijven, dus brieven of e-mailen is lastig. De wekelijkse hulpverlening steunde het plan van harte.

Iedereen kwam afscheid nemen en gunde de familie het beste. Het was ontroerend zoveel goede wensen, na zoveel jaren in armoede en stress geleefd te hebben. Eindelijk het volgende schooljaar ook kunnen beginnen met verhalen over een vakantie die niet verzonnen was.

Maar het bleek anders te lopen. Er waren geen plaatsen in de bus gereserveerd. Alles was bezet, ook al hadden ze het geld bij zich. Dan maar met eigen vervoer: met eigen auto's, niet de beste. Drie van de zes kinderen hadden koorts op de dag van vertrek. De broers vonden het onverantwoord ze zo ver mee te nemen. Dat zou de boel maar ophouden. Ze konden bij oma blijven. Mama stond voor een moeilijke keuze. Bij de zieken blijven die over enkele dagen weer vrolijk rond zouden lopen, of haar zus die ze zoveel jaren niet gezien had en na deze kans ook heel veel jaren niet meer zou kunnen zien, teleurstellen. Ze had niets te kiezen. De broers zeiden dat ze mee moest gaan. De benzine was duurder dan voorspeld. Er moest geld betaald worden op tolwegen. Het eten was helemaal niet goedkoper dan thuis. De winkeliers zagen dat ze toeristen waren en vroegen dubbele prijzen. De auto ging kapot en moest gerepareerd worden. De politie bleek corrupt en vroeg overal geld voor. De zus bleek in een soort hut te wonen, die maar gedeeltelijk een dak had. Ze was in het voormalige opvangkamp uit de oorlog blijven wonen. Veel te klein voor iedereen. Na een week vond papa het genoeg. Ze moesten naar huis. Vanaf de Nederlandse grens moest de auto naar huis getakeld worden, omdat er weer iets kapot was.

Daar waren ze weer: drie weken te vroeg. Moe en beschaamd. Moe van de reis en het rekenen de hele dag, hoe ze uit konden komen met het geld. Beschaamd om dat het niet gelukt was, om net als andere mensen vakantie te vieren.

Beschaamd ook ten opzichte van de hulpverleners die zoveel moeite hadden gedaan fondsen te vinden voor een reis van een maand, die nu maar acht dagen had geduurd. Het geld was evengoed op.

Maar ook blij dat iedereen weer bij elkaar was, gezond. De kinderen voelden zich rijker dan ooit, omdat ze gezien hadden hoe leeftijdgenootjes in lompen gekleed waren en soms zand en sigarettenpeuken aten van de honger. Nooit geweten dat het bestond.

Gelukkig met de mogelijkheden tot scholing in Nederland, ook al hebben de kinderen een verstandelijke beperking. Nooit zo bij stilgestaan.

Zelfs blij met hulpverleners die het ze niet altijd gemakkelijk maken en hoge eisen stellen aan opvoedingskwaliteiten, in vergelijking met de situatie van de zus van mama die zich maar in haar eentje moet redden en een uitzichtloze situatie. Nooit aan gedacht.

Zo was deze dure reis een zeer rijke ervaring. In deze week is door de jongen van 15 die mij dit verhaal vertelde meer geleerd dan in zijn hele leven tot dan toe.

Marja Wittenbols Juli 2011